

νει. "Όταν άμολνῆς τὸ φράχτη, πᾶ τετωμένα πλεμόνια γυρίζουνε σὸ φυσικὸ τους ὄγκο ἀδιάζοντας τὸν παραπανιστὸ ἀέρα ποῦχανε λάβει πρῖν.

Φαντάσου τώρα τὸ φράχτη πὸς τὸν τραβᾶς κάτου καὶ τὸν ἀμολνῆς ρυθμικὰ κάθε μερικὲς στιγμῆς· τί θὰ τύχει; Θὰ τύχει τοῦτο, πὸς κάθε φορὰ πὸς τὸν κατεβάξεις, ἕνα ποσὸ ἀέρας θὰ μπαίνει στὰ πλεμόνια· καὶ κάθε φορὰ πὸς ἀμολνῆς, ἕνα ποσὸ ἀέρας θὰ ξαναβγαίνει ἀπὸ τὰ πλεμόνια.

Νά, ἀπὸ γίνεται μὲ τὸν ἀνασασμό. Κάθε μερικὲς στιγμῆς—19 φορές τὸ λεπτὸ—ὁ φράχτης κατεβαίνει, καὶ ἕνα ποσὸ ἀέρας χύνεται μέσα στὰ πλεμόνια διάμεσα τοῦ λαρυγγίου. Ἀπὸ λέγεται Σπνοή. Μὰ ἴσα ἴσα μὲν γίνεται ἀπὸ τὸ φράχτης στέκει καὶ δὲν τραβᾶ πικὰ κάτου, καὶ τότες τὰ τετωμένα πλεμόνια γυρίζουνε σὸν πρωτύτερινό τους ὄγκο ἀνεβάζοντας μαζὶ τους τὸ φράχτη καὶ στυφώντας ὅζω τὴν ἄερα. Ἀπὸ λέγεται Σπνοή.

Καθὼς κατεβαίνει ὁ φράχτης, ζουπάει τὴν κοιλιὰ· σὰν πάψει τὸ κατεβάσκα, μὲ τὴ βοήθεια τῶν σωθικῶν ξανασπρώχνεται ἀπάνου. Ἄ βάλεις τὸ χέρι στὸ στομάχι σου, νιώθεις τὸ στομάχι πὸς τουρλώνει κάθε φορὰ πὸς τὴν ὥρα τῆς σπνοῆς κατεβαίνει ὁ φράχτης, καὶ πὸς ξετουρλώνει κάθε φορὰ πὸς μὲ τὴν ξπνοὴ γυρίζει ὁ φράχτης πίσω σὸν τόπο του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΔΕΞΑΝΤΡΑ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ

Κοινή Γνωμὴ

ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

Κύριε Νουμά,

"Έχω ἀκουστὰ πὸς εἶσαι ἄνθρωπος πὸς σηκώνει λόγια καὶ δὲ θὰ μαλώσης, πιστεύω, ἂν σοῦ ταράξω λιγάκι τοὺς κύκλους. Θέλω νὰ διορθώσης μιὰν ἀνακρίβεια πὸς εἶχες στὸ 189 φύλλο σου, ἐκεῖ πὸς εἶν' ὁ λόγος γιὰ τὴν ἔκκλησιν τῆς Χρηστομάνικης (τὴνὴ λέω ἔτσι ἕως συντομίας) ἐπιτροπείας. Ἄδικο ἔχει ὁ ἀρθρογράφος σου νὰ νομίζει πὸς τὴν ἔκκλησιν κτλ. τὴν ἔγραψε ὁ Χατζιδάκης. Δὲ βλέπει φαρδιούς πλατιούς ἀποκάτου ἀπλωμένους τόσους Πούλους καὶ Πουλόπουλους, δὲ βλέπει τὸν παπα-Δαμνέρη κτλ τὸν Παλιχτσία, δὲ βλέπει κοτζάμ Βάφα πὸς ξέρουμε μὲ πόσο χιούμορ γράφει (δῆτε γιὰ παράδειγμα στὴν ἱεροδικαστικὴ του ἐκεί πὸς μιλάει γιὰ τὸ πέραςμα τοῦ Ρουβίκωνα), μόνε θέλει καὶ καλὰ στὸ Χατζιδάκη νὰ τὴ φορτώσῃ; "Έμαθα γ' ὅθεντικὰ ἀπὸ κάποιον Ρωμιὸ πὸς περίεργο ἀπὸ μὲνα

κουνήσου!... Στρώσε τὴν ἀντρομίδα νὰ κοιμηθῇ ὁ μουσαφίρης· θὰ σηκωθῇ πρῶτ' ἡ ὥρα πέρασε...

Μὲ τὸ κοιμηθῇ ἔδωσε τέλος ἡ γριά στὴν κουβέντα πὸς δὲν τῆς ἄρει· φανερό εἶτανε πὸς τὰ χώρατα τοῦ μουσαφίρη μὲ τὸ κορίτσι τῆς, τὸ χαμογέλιο τοῦ, ὁ τρόπος πὸς τὴν κοίταζε, τὰ πικινέματά του, πολλὰς ὑποφίες τῆς βάλανε στὸ ἀπιστο καὶ ὑποψία-ρικο μυαλό τῆς: μπᾶς καὶ ὁ σκυλόφραγγος αὐτὸς βάλθηκε σώνει καὶ καλὰ νὰ τῆς ξελογιάσῃ τὸ κορίτσι; λίγες ἀτιμίες τάχα γενήκανε σὲ νοικοκυρόσπιτα πὸ τέτοιους μασκαράδες; πὸς στὸ διάολο τοὺς βρέθηκε, ὁ μαυρογόνατος; καλὰ θὰ κἀν νὰ ξεκουμπιστῇ μὲ τις ξημερώσῃ!

— Τόστρωσα, μάννα, τὸ κρεβάτι· ἔβαλα δυὸ βελνέτες καὶ δυὸ χράμια...

— Καλὰ τᾶκανες! κοίταζε καὶ σὺ παλλικάρη· θᾶσαι καὶ καλὰ βολεμένος;

— Ὅλα, σταυρομάννα, καλὰ καὶ ἄξια· ἔγνοια σου καὶ θὰ δῆς αὔριο πὸς τὸ ποδαρικό μου θὰ σοῦ φέρῃ γοῦρι!

— Καλὴ νύχτα! Ἄμα θὲς τίποτες τῇ νύχτα μίλα μου λεύτερα... δῶ γιὰ δίπλα θὰ στρώσω νὰ κούω...

Ἡ γριά ἔβαλε στὸ τζάκι κᾶνα δυὸ κουτσού-

πὸς ὁ Χατζιδάκης ὑπόγραψε μονάχα τὴν ὁμορφὴ ἔκκλησιν κτλ. χωρὶς νὰ προσθέσῃ κανένα πλουμίδι δικό του. Λοιπὸν μάθε το κ' ἐσὺ καὶ σῶσε τὸ λάθος σου μὲ μιὰ μολυβιά. Ἀγκαλιὰ ἐμένα δὲ μ' ἐνδιαφέρει· τόσο ἂν θὰ διορθώσης ἢ ὄχι· τὸ λάθος σου, ὅσο θέλω νὰ σὲ κάνω νὰ πάψῃς πειλὸν νὰ μᾶς κοπανίζῃς ἕνα ὄνομα πὸς ἔγινες αἰτία νὰ τὸ βαρεθῶ πεινότερο καὶ ἀπὸ τῇ ζωῇ μου ἀκόμα. Σέρεις δὲ τὸ ἀνέκδοτο ἐκείνου τοῦ ἀρχαίου χωριανοῦ μὲ τὸν Ἀριστείδη. Εἶχε βαρεθῇ ὁ ἄνθρωπος νὰκούγῃ δικαίῳ Ἀριστείδῃ καὶ δικάιο Ἀριστείδῃ κ' ἤθελε νὰ τὸν ἐξοστρακίσῃ. Τὸ ἴδιο ἔπαθα κ' ἐγὼ μὲ τὸ Χατζιδάκη καὶ σοῦ ζητῶ νὰ τὸν ἐξορίσῃς, ἥς εἶνε καὶ γιὰ λίγον καιρό. Ἄ δὲ μ' ἀκούσης, θὰ βάλω τὸ Βδελλόπουλο νὰ σὲ καταρσῇ. Ἀμὲ πειλὸν; Χατζιδάκη καὶ Χατζιδάκη. Θαρρῶ καὶ ὁ Hesselings σοῦ τὸ χτύπησε μιὰ φορὰ πλάγια πὸς τὸν παραπῆρες στὸ στόμα σου καὶ κοντεύω νὰ πιστέψω πὸς καλὰ ἔκανε. Νὰ μὲ συμπαθήσης πὸς σοῦ μιλῶ ἔτσι, μὰ βλέπεις εἶμαι ὠχυρο-μένος πίσω ἀπὸ τὸ προσιμό μου καὶ δὲ μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τίποτα, ἀφοῦ εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος.

Αὐτὰ λοιπὸν ἤθελα νὰ σοῦ πῶ. Ἄν θέλεις ἀκόμα σημειώσω πὸς κ' ἐκείνη ἡ μετοχὴ ἀριστεύσαντος δὲν εἶνε λάθος, ἂν καὶ μπορεῖ ὁποῖος θέλει νὰ βάλῃ καὶ ἀριστεύσαντος. Σὰν πολὺ βαρὺ ὅμως τὸ δεύτερο. Μὰ τὸ ζήτημα τοῦτο τάφινω νὰ τὸ ξεδιαλύσῃ καλύτερα στὴν ἐξορία τοῦ ὁ Χατζιδάκης καὶ σὲ χαιρετῶ μὲ πολλὰς καὶ βαθύτατες ὑποκλίσεις.

ΠΑΡΑΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἡ εἰκόνα τοῦ Κ. Παλαμᾶ πὸς δημοσιεύουμε στὸ σημερινὸ φύλλο εἶναι καμωμένη ἀπὸ τὸν Ἀντρέα Καρκαβίτσα.

— Ὁ Καρκαβίτσας φωτογραφίζει κιόλας καὶ πολὺ ὁμορφα, καὶ τὴν τέχνη, λένε, τοῦ τὴν ἔμαθε ὁ Ἐπισκοπόπουλος.

— Τοῦ Παλαμᾶ ἄλλη εἰκόνα, ἐξὸν ἐκείνη πὸς δημοσιεύτηκε δῶ καὶ δεκαπέντε περίπου χρόνια στὴ φιλ. α' Ἐστία, δὲν ἔχει δημοσιευτῇ. Ἡ δική μας λοιπὸν εἶναι ἡ πρώτη πὸς δημοσιεύεται, κ' ἔχει καὶ τούτῃ τὴν ἄξια, πὸς εἶναι καμωμένη ἀπὸ τὸν Καρκαβίτσα.

— Γιὰ κάποια ἄρθρα πὸς δημοσιεύθηκανε τίς πρᾶλλες στὰ «Παναθηναῖα» Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ, εἶπε κάποιος δικός μας:

— «Δὲν μπορεῖς, ὅσο καὶ ἂν κουράσεις τὸ μυαλό σου, νὰ καταλάβεις τί τρέχει μ' αὐτὰ τὰ ἄρθρα. Γραφτήκανε πρῶτα Φραντζέζικα κ' ὕστερα μεταφραστήκανε Ρωμαῖκα;

ρια, γιὰ νὰ καίῃ καὶ τὴ νύχτα, καὶ τραβήχτηκε νὰ πλαγιασῇ στὴ διπλανὴν κάμαρα. Τὸ κεφάλι τῆς εἶτανε βαρὺ, σκοτισμένο, σὰ νὰ τὴ χτύπησε κρασί νεόβγαλτο· ἡ καρδιά τῆς ἔσταζε φαρμάκι μὲ τοῦ ἄτυχου γιοῦ τῆς τὴν ἐνθόμηση· τέτοιος θάτανε καὶ κείνος ἂν τῆς ζούσε, νὰ περάσῃ μαζὶ του χρυσὰ γεράματα· τώρα τύφλα παντῶ καὶ κατάρα· σὰν πουλήσουνε σὲ λίγο καὶ τὸ καλύδι τῆς θὰ πάρῃ, σὰν τρελλή, τὸ μαντήλι νὰ χορέψῃ! Μὲ τίς ἴδιες σκοτεινὲς σκέψεις καθότανε κ' ἡ Λενιώ χάμου, στεναχωρημένη καὶ ἀμίλητη, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι τῆς στὰ δὺς τῆς χέρια.

— Ἀρῇ, κυρομοῖρα—τῆς εἶπε σὰν τὴν εἶδε φουρκισμέν' ἡ μάννα τῆς—τί κρατᾶς, ἀρῇ, ἔτσι τὸ κεφάλι σου; γρουσουζὲς πάλι θὰ μοῦ κἀνης, πανάθεμά σε; ἂμ ἂν δὲν εἴδουνα, μωρῇ, τέτοια θὰ χανότανε ὁ Γιάννης μας, σὰν τὸ σκυλὶ στ' ἀμπέλι; ἂμ, χάσου γρήγορα, νὰ πλαγιασῇς!

— Γὼ πάλε φταίει σὰν πέθαν' ὁ Γιάννης μας; ποῖος θεὸς, μάννα, τὸ θέλει αὐτὸ τὸ ἄδικο πὸς μοῦ κἀνης; κάθε φορὰ θὰ μοῦ τὸ χτυπᾶς: γὼ σὰς ἔφαγα, ἢ γρουσουζιά μου σὰς φταίει, οὐλα τὰ κακὰ γὼ τὰ φέρνω.. θὰ πάρω τὰ βουνὰ· συχάσετε!

Εἶπε μὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἡ δόλια κοπέλα καὶ κλαί-

"Ἡ γραφτήκανε πρῶτα Ρωμαῖκα καὶ μεταφραστήκανε ὕστερα Φραντζέζικα; Τόσο Φραντζέζικο εἶναι τὸ ὅρος τους! Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο, θαρροῦμε, ὁ φίλος.

— Δὲν πηγαίνει λόγος στὸ Δῆμ. θέατρο ἂν καὶ ὁ θέατρος ὁ Ἰταλικὸς εἶναι πρῶτης γραμμῆς.

— Ἄδικο βέβαια αὐτὸ, μὰ καὶ καίτοι; πὸς τὸν ἔφερε δῶ δὲ λογάριασε πὸς ἡ Ἀθήνα δὲν κατοικιέται μοναχὰ ἀπὸ ἑκατομμυριοῦχος πὸς μπορεῖνε νὰ δίνουν εἰκοσιπέντε δραχμὰς τῇ βραδιᾷ νᾶκοῦν ὄπερα.

— Μὲ ἀθροπινώτερες τιμὲς τὸ θέατρο θὰ γιόμει· κάθε βράδι καὶ ὁ ἐμπρατῆριος δὲ θᾶλλαιγς σὰν ἀπαρηγόρητη χήρα καὶ δὲ θᾶβριζς τοὺς Ἀθηναίους γι' ἀφιλόδοτους.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτῃ δὲ Πέμπτῃ

Ἰπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος Στοιωμοί. Ἐπαρχίαι 11.

Λαθωμοί. Ἀθήνα 9 (οἱ πέντε Λαμπριάτικοι), Περαιὰς 5 (οἱ τρεῖς Λαμπριάτικοι), Ἐπαρχίαι 9.

Κλεψίαι. Ἀθήνα 4, Περαιὰς 5.

Ἀπαγωγές. Ἐπαρχίαι 3.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Στ. Φαρ. Δὲ μᾶς κατάλαδες καὶ λοπούμαστε γι αὐτὸ. Μᾶς πῆρες καὶ γιὰ Ἀν-Κιχῶτους ἀφοῦ μᾶς γράφεις πὸς πολεμοῦμε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες! Ἐμεῖς μὲ τοὺς ἀγῶνες δὲν ἔχομε τίποτα... προσωπικά. Νὰ γίνου καὶ φέτος, νὰ γίνονται καὶ κάθε χρόνο γιὰ νὰ διασκεδάξῃ ὁ κόσμος, γιὰ νὰ μπαίνει καὶ παρᾶς σὸν τόπο μας. Λέμε μοναχὰ, καὶ νὰ μᾶς συμπαθᾶς, πὸς δὲν πρέπει νὰ μεθᾶς μ' αὐτοὺς καὶ νὰ φανταζόμαστε πὸς μοναχὰ μὲ τοὺς ἀγῶνες... θὰ τὴν πάρουμε τὴ Μακεδονία. Τώρα θαρροῦμε μᾶς ἐνωσες καὶ καλὴνύχτα σου.—κ. Δ. Γλ. Σμύρνη. Ἀδάμ τῇ συντρομῇ καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Σ. Θαλ. Σάμα. Ἀποροῦμε πὸς δὲ λαβαίνεις τὸ φύλλο ἀφοῦ σοῦ στέλνεται ταχυκώτατα. Δὲν κοιτάζεις μήπως τὸ κρατοῦν στὴν πόστα; —κ. Σπ. Ἀλμ. Ἀέρο. Πῶς δὲν ἀκούγεσαι τόσον καιρό; Ζεῖς; —κ. Φρ. Βερ. Ληζούρι. Κίτι θὰ μᾶς στείλεις μὰ ἀκόμα οὔτε τὸν τίτλο δὲν ξέρουμε. Ἐλπίζουμε πὸς δὲ θάρρησαι.—κ. Δ. Δ. Ἀκόμα δὲν τὴν εἶδαμε τὴ Μαργαρίτα Στέρφα· τὸν κ. Σινόπουλο. Φυσικά, ἂμ, τὴ δοῦμε θὰ γράψουμε τὰ δέοντα.

οντας ἔκαμε νὰ πεταχτῇ ὅζω, μὰ ἡ μάννα τῆς πρόφταξε νὰ τὴν ἀρπάξῃ πὸς τὸ μανίκι τῆς.

— Στάς' ἀρῇ, τρελλή, πὸς πᾶς ὅζω τέτοια ὦρα; σὲς πάνου καὶ κοιμήσου γλήγορα! μάννα σ' εἶμαι καὶ δὲ θὰ σκουζῶ καὶ ὅλας καὶ δὲ θὰ μαλώσω, σὰν εἶμαι στεναχωρημένη; ἄσε με νὰ φωνάξω καὶ θὰ μ' περάσῃ τὸ μεράκι!

— Δῶ θὰ κοιμηθῶ κ' ἐγὼ ἀντάμα—τῆς εἶπ' ἡ Λενιώ, σκουπίζοντας τὰ μάτια τῆς.

— Πάνω σὺ θὰ πᾶς, στ' ἀνώγι... Δὲν κάνει, ἀρῇ, κορίτσι πρᾶμα νὰ κοιμηθῇς δῶ μπροστά στὸ μουσαφίρη, νὰ πᾶ νὰ βγῇ τὴ νύχτα γι' ἀνάγκη του καὶ νὰ σὲ δῇ γδυμένη ξαπλωμένη... Ἄσε πάνου!

— Μοναχῇ; δὲν πάω φοβάμαι!

— Τί φοβάσαι, παλαθῇ; τὸ σκαλικάντζαρο; ἄσε χάσ' γρήγορα! Γὼ θὰ μείνω δῶ γιὰ νὰ μὴ θᾶλ τίποτες τὸ παλλικάρη.

— Γιὰ μὲνα μὴν κανετε καυγᾶ—φώναξ' αὐτὸ πὸς τὸ κρεβάτι τοῦ τᾶρα σὲ λίγο θὰ σῶσω τὸ φῶς καὶ ὦρα καλὴ σας! Οὔτε κανονιὲς δὲ μὲ ξυπνᾶνε· κοιμηθῆτε ξέγνοιαστες καὶ δὲ σὲς χρειάζουμε!

(Στ' ἄλλο φύλλο τελιώνει)

Judas Errant.